



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **L.K.**, bytem X., zastoupen: Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem Praha 3, Milešovská 6, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Praha 1, Karmelitská 529/7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. září 2012, č. j. MSMT-38268/2012-30,

t a k t o :

I . Žaloba se zamítá

I I . Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů soudního řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k odvolání žalobce podle § 90 odst. 1 písm. a) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zrušeno rozhodnutí Univerzity Karlovy v Praze (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 11. 2011, č. j. 7228/11/III./Ko, o zamítnutí žádosti ze dne 4. března 2011 ve věci uznání podle § 89 a § 90 zák. č. 111/1998 Sb., o vysokých školách (dále jen „zákon o vysokých školách“) zahraničního (ukrajinského) vysokoškolského vzdělání a kvalifikace žadatele L. K. (*narozeného X. místem trvalého pobytu X.*) v České republice, a řízení zataveno.

Žalobce v žalobě zrekapituloval skutkový stav a uvedl, že podle § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách požádal dne 4. 3. 2011 správní orgán I. stupně o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace. Předmětem žádosti bylo jím získané vzdělání na Zakarpatské státní univerzitě se sídlem v Užhorodu na Ukrajině. Absolvoval studijní program „Právo a právní věda“ a obdržel titul magistr. V České republice obsahově obdobný studijní program uskutečňovala i Západočeská univerzita v Plzni, kterou žalobce požádal o uznání zahraničního vzdělání dne 30. 11. 2010 jako první. Jak Západočeská univerzita v Plzni, tak

správní orgán I. stupně jeho žádosti zamítly. K odvolání žalobce bylo zrušeno rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení.

K odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný rozhodl tak, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a řízení zastavil pro překážku věci zahájené.

Žalobce předně tvrdil, že je žalobou napadené rozhodnutí nicotné a žádal, aby jeho nicotnost byla soudem vyslovena. Důvod nicotnosti spatřoval již v předchozím nicotném rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný proto nebyl oprávněn rozhodnout o odvolání žalovaného, neboť právně neexistuje rozhodnutí nalézacího správního orgánu I. stupně. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 78/2006-74 ze dne 13. 05. 2008.

Nicotnost správního rozhodnutí I. stupně spatřoval podle § 77 odst. 2 správního řádu:

- 1) ve vnitřní rozpornosti výroku s odůvodněním, neboť je ve výroku uvedeno, že žádost žalobce byla zamítnuta podle ustanovení § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách. Citované zákonné ustanovení však neumožňuje žádost zamítnout.
- 2) v jeho právní a faktické neuskutečnitelnosti, neboť:
 - a) v rozporu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu není zřejmé, o žádosti jakého uchazeče bylo rozhodnuto. Jméno žalobce je obsaženo pouze v rámečku v pravé horní části rozhodnutí, ale není součástí výrokové části. Lze dovodit, že rozhodnutí bylo žalobci adresováno, nikoliv, že bylo rozhodnuto o jeho žádosti.
 - b) není zřejmé, jaké vzdělání nebylo rozhodnutím správního orgánu I. stupně uznáno. Rozhodnutí neobsahuje konkrétní uvedení jaké vzdělání, na jaké zahraniční univerzitě nebylo uznáno, a to ani v odůvodnění.

Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou nicotnosti správního rozhodnutí I. stupně. Žalobce odmítl odůvodnění žalovaného spočívající v tvrzení, že řízení mělo být zastaveno, a proto se nevyjádřil k dalším vadám rozhodnutí a předchozího řízení s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie. K tomu žalobce poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu č. j. II. ÚS 435/09/2 ze dne 02. 06. 2009 a sp. zn. I. ÚS 74/06 ze dne 03. 10. 2006.

Třetí žalobní námitkou byla překvapivost žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedl, že správní orgán I. stupně žádost žalobce zamítl, neboť předložený studijní plán neodpovídá v plném rozsahu studijnímu plánu správního orgánu I. stupně. V odvolání se žalobce vypořádával s důvody zamítnutí žádosti a nicotností. Po dobu trvání správního řízení nebyla tvrzena existence překážky věci zahájené. Žalobce se tak nemohl k novému právnímu názoru žalovaného vyjádřit, byla mu tak odňata možnost obrany. V této souvislosti zmínil rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 59/2005-83 v němž je uvedeno, že projevem libovůle a porušením práva na spravedlivý proces je situace, kdy je rozhodnutí „*pro účastníka řízení s ohledem na dosavadní stav řízení, stav dokazování, existující procesní situaci a především uplatněné právní námitky překvapivé*“. Žalovaný porušil ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu a č. 1. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Také porušil § 36 odst. 3 správního řádu, neboť žalobci byla upřena možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci.

Čtvrtá žalobou uplatněná námitka spočívala v nesprávném právním posouzení věci žalovaným. Žalobce nesouhlasil s tím, že podáním druhé žádosti na uznání svého zahraničního studia vznikla v později zahájeném správním řízení překážka litispendence. V dané věci nebyly splněny podmínky dle § 48 odst. 1 správního řádu, neboť se nejedná o

věci se stejným skutkovým základem. Podle § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách, se porovnávají vždy dva studijní programy škol. Studijní programy jsou na každé vysoké škole jedinečné, proto musí být zahraniční studium srovnáváno s konkrétním tuzemským studijním programem tj. s tím, na které škole o uznání žadatel zažádal.

Žalobce žádal, aby soud vyslovil nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí „in eventum“, pokud neshledá důvody pro vyslovení nicotnosti, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Odmítl námitku žalobce o nezákonnosti či nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Připustil, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo nezákonné. Vady ale nebyly tak závažné, aby způsobily jeho nicotnost. Proto byl žalovaný povinen rozhodnout o odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Nesouhlasil s žalobcovým výkladem § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách. Zdůraznil, že dané ustanovení umožňuje řízení ukončit jak vyhověním žádosti, tak jejím zamítnutím. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 129/2012-41, z něhož citoval: „*v případě osvědčení podle § 89 odst. 1 zákona o vysokých školách se tedy jedná o správní akt v podobě rozhodnutí, které lze považovat za rozhodnutí smíšené povahy, které má dílem deklaratorní a dílem konstitutivní účinky*“.

Popřel tvrzení žalobce o nevypořádání se s odvolací námitkou nicotnosti správního rozhodnutí I. stupně. Zdůraznil, že odvolací námitka nebyla uplatněna formou předběžné otázky dle § 57 správního řádu. Navíc se žalobce domáhal vyslovení nicotnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu jeho vnitřní rozpornosti, což je oprávněn učinit pouze soud. Proto bylo ve smyslu § 3 a § 6 odst. 2 správního řádu nadbytečné se v odůvodnění vyjadřovat k jednotlivým odvolacím námitkám žalobce.

Uvedl, že k porušení § 36 odst. 3 správního řádu ani k porušení práva žalobce na spravedlivý proces v řízení nedošlo. Žalovaný při rozhodování o odvolání vycházel ze stejných podkladů, které měl k dispozici správní orgán I. stupně. Veškeré skutečnosti byly žalobci známy, neboť žalobce podával dne 30. 11. 2010 žádost o uznání svého vysokoškolského vzdělání také na Západočeskou univerzitu v Plzni. Právě tato žádost zakládá v řízení o žádosti ze dne 4. 3. 2011 podané ke správnímu orgánu I. stupně překážku litispendence dle § 48 odst. 1 správního řádu.

Nesouhlasil s námitkou nesprávného právního posouzení existence překážky litispendence. Uvedl, že správní řízení zahájena na základě žádosti žalobce o uznání jím nabytého zahraničního vysokoškolského vzdělání mají totožný předmět řízení. Zdůraznil, že žalovaný se o předchozím podání shodné žádosti žalobce na Západočeskou univerzitu v Plzni dozvěděl až v odvolacím řízení na základě spisových materiálů postoupených správními orgány I. stupně.

Odmítl námitku překvapivosti svého rozhodnutí, když žalobce sám obě žádosti na uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání v oboru „Právo a právní věda“ ze Zakarpatské státní univerzity v České republice podával. Uvedl, že v obdobných věcech postupuje shodně, tj. vždy když zjistí v průběhu řízení existenci překážky litispendence, příslušné řízení zastaví. Žalobou napadené rozhodnutí není projevem libovůle správního orgánu. Navíc zákon o vysokých školách umožňuje, aby veřejná vysoká škola uznala zahraniční vysokoškolské vzdělání žadatele v České republice, aniž by prováděla srovnávání studijních programů. Může jej uznat na základě znalosti úrovně zahraniční vysoké školy, na níž žadatel vzdělání získal. Konkrétní zahraniční vysokoškolské vzdělání buď v České republice dle zákona o vysokých školách uznáno je, anebo není. Nelze jej však uznat „několikrát“.

Žalovaný žádal soud, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice ze dne 28. 01. 2013 žalobce shrnul žalobní body. Zdůraznil, že překvapivostí žalobou napadeného rozhodnutí bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, protože nemohl reagovat na odlišný právní názor žalovaného. Tímto bylo odvolací správní řízení ztíženo závažnou vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí. Uvedl, že o překážku věci zahájené by se jednalo pouze za situace, pokud by žádal o nostrifikaci podruhé na stejné vysoké škole.

V doplněném vyjádření ze dne 20. června 2014 žalovaný upozornil na rozsudek č. j. 22 A 10/2013 Krajského soudu v Ostravě, v němž soud potvrdil právní názor žalovaného na existenci překážky litispendence.

V replice ze dne 18. 7. 2014 žalobce vyvracel důvody rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 A 10/2013. Upozornil na závěr Krajského soudu v Ostravě, že žalovaný porušil § 36 odst. 3 správního řádu, přesto se nemá jednat o vadu, která by byla způsobilá ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Rozsudek označil za nepřezkoumatelný. Uvedl, že za podstatné odlišnosti jak správní orgán I. stupně, tak Západočeská univerzita, považují rozdíly v rozsahu a obsahu státních zkoušek. Státní zkoušky jsou v obdobných studijních programech na všech českých univerzitách odlišné. Navíc termín „v hrubých rysech“, který je v rozsudku použit, je abstraktní, nekonkrétní, čímž je nepřezkoumatelný.

Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takovýto postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadení rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách v rozhodném znění na žádost absolventa zahraniční vysoké školy vydá osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice: v ostatních případech veřejná vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program.

Podle § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách zjistí-li veřejná vysoká škola nebo podle § 89 odst. 2 ministerstvo, že jsou studijní programy po jejich srovnání v podstatných rysech odlišné, žádost o uznání zamítne.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu v rozhodném znění nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Podle § 48 odst. 1, 2 správního řádu zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu. (2) Přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.

Podle § 77 odst. 2 správního řádu nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, a nebo jinými

vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.

Podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví.

Soud o věci uvažil takto:

Podstatou sporu je posouzení, zda je žalobou napadené rozhodnutí nicotné či nezákonné pro nesprávné právní posouzení otázky litispendence ve správním řízení.

K tomu z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že žalobce podal dne 4. 3. 2011 ke správnímu orgánu I. stupně žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace (dále též „žádost“ či „žádost ze dne 4. 3. 2011“). V žádosti uvedl, že v období od roku 2005 do roku 2010 studoval Zakarpatskou státní univerzitu se studijním programem – právo a studijní obor – právo a právní věda. Žádost podal z důvodu výkonu zaměstnání v ČR.

Správní orgán I. stupně dne 21. 11. 2011 žádost zamítl dle § 89 odst. 1 písm. b) a § 106 zákona o vysokých školách. V rámečku, v záhlaví rozhodnutí bylo uvedeno jméno a příjmení a adresa žalobce. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že žalobcem předložený studijní plán neodpovídá v plném rozsahu studijnímu plánu, který je vyučován správním orgánem I. stupně. Vykazuje některé podstatné odlišnosti (např. ústavní právo není součástí ústní státní zkoušky). V rozhodnutí je obsaženo poučení o možnosti podání odvolání dle § 105 a § 87 písm. k) zákona o vysokých školách a § 81 a násl. správního řádu.

V odvolání ze dne 12. 12. 2011 žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě. Zdůraznil, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nicotné pro vnitřní rozpornost a nepřezkoumatelné. Předmětem srovnání mají být studijní programy a nikoli státní zkoušky. Ústavní právo bylo předmětem studia žalobce a žalobce z něj složil zkoušku. V průběhu odvolacího řízení žalovaný zjistil, že dne 29. 11. 2010 žalobce podal na Západočeskou univerzitu v Plzni žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace ze Zakarpatské státní univerzity pro studijní program právo a právní věda (žádost byla Západočeské univerzitě doručena dne 30. 11. 2010). Studium proběhlo od roku 2005 do roku 2010. Žádost byla podána za účelem výkonu zaměstnání v ČR. Západočeská univerzita v Plzni rozhodnutím č. j. PR-P738/10 ze dne 27. dubna 2011 žádost zamítl. K odvolání žalobce žalovaný dne 7. prosince 2011 rozhodnutím č. j. 22159/2011-30 předchozí rozhodnutí Západočeské univerzity zrušil a věc ji vrátil zpět k novému projednání.

Žalovaný existenci probíhajícího řízení před Západočeskou univerzitou v Plzni o předchozí žádosti žalobce o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace posoudil jako procesní překážkou dle § 48 odst. 1 správního řádu. Překážka brání zahájení a vedení řízení v téže věci u jiného správního orgánu, proto dle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu, řízení zastavil a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil. Jelikož dospěl k závěru, že správní řízení mělo být zastaveno, postupoval v souladu se zásadou procesní ekonomie a nevyjádřil se k vadám rozhodnutí a předchozího řízení namítaným v odvolání.

Žalobní námitky nejsou důvodné.

Předně žalobce namítal nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu, že již předchozí rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo nicotným. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně vytýkal dle § 77 odst. 2 správního řádu vnitřní rozpornost a právní a faktickou neuskutečnitelnost.

K tomu soud poukazuje na judikaturu správních soudů, v níž se povahou institutu nicotnosti zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. července 2013, č. j. 6 Ans 3/2013-31 a rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 13. května 2008 č. j. 8 Afs 78/2006-74. Rozšířený senát uvedl, že nicotnost představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí není „běžným“ nezákonným rozhodnutím, nýbrž rozhodnutím, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejně mocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které nevyvolává veřejnoprávní účinky. Judikatura dospěla k závěru, že vady takové intenzity, které způsobují nicotnost rozhodnutí, jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (viz dále usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. března 2013 č. j. 7 As 100/2010-65).

Žalobce za první důvod nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí považoval skutečnost, kdy je ve výroku uvedeno, že bylo rozhodováno podle § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách. Tento údaj způsobil vnitřní rozpornost výroku vedoucí k nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť bylo rozhodnuto o zamítnutí jeho žádosti na základě ustanovení, které takový postup neumožňuje.

Soud tento názor žalobce nesdílí. Z výroku a z následného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že správní orgán I. stupně rozhodoval o žádosti podle § 89 odst. 1 písm. b) a násl. zákona o vysokých školách, jež zakládá pravomoc žalovaného o žádosti rozhodnout. I když ve výroku uvedené ustanovení zákona o vysokých školách upravuje pouze vydání osvědčení, resp. v čí pravomoci je vydání osvědčení (a contrario zamítnutí žádosti), z textu výroku a následného odůvodnění je jednoznačně seznatelná vůle správního orgánu I. stupně žádost žalobce zamítnout podle § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách. Nepřesné uvedení právního předpisu ve výroku rozhodnutí není vadou, která by způsobila vnitřní rozpornost celého výroku a měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, tím spíše není vadou natolik intenzivní, aby způsobila nicotnost rozhodnutí.

Druhým důvodem tvrzené nicotnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla podle žalobce skutečnost, že z rozhodnutí nevyplývá o žádosti, jakého žadatele bylo rozhodnuto, neboť jméno žalobce v rámečku v pravé horní části rozhodnutí není součástí výrokové části, nachází se v místě, kde se obvykle značí adresát, a nikde není uvedeno, že by se mělo jednat o účastníka.

Soud ani tomuto žalobnímu tvrzení nepřisvědčil. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je totiž zřejmé, že adresátem je žadatel, tj. žalobce, který byl rovněž po celou dobu řízení o žádosti jeho jediným účastníkem. V rozhodnutí je označen tak, jak sám sebe označil ve své žádosti. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně se jiné osoby netýká. Soud proto nepochybuje, či žádosti se předmětné rozhodnutí týká, respektive, jaká osoba žádost podala a byla účastníkem správního řízení. Ze samotného „rámečku“ - grafického znázornění nelze dovozovat, že namísto adresáta je uveden adresát pro doručování. V daném případě tak nedošlo k tzv. absolutnímu omylu v osobě adresáta rozhodnutí.

Třetí důvod nicotnosti podle žalobce spočívá v nedostatečném vymezení žádosti žalobce.

Podle stanoviska soudu je však z rozhodnutí zřejmé, že bylo rozhodováno o žádosti žadatele, tj. žalobce. Rozhodnutí je opatřeno číslem jednací (č. j. 7228/11/III./Ko), kdy toto jednací číslo bylo užíváno po celou dobu správního řízení a dostatečně konkrétně tak předmětné řízení o jeho žádosti specifikovalo. Žalobce netvrdil, že by u správního orgánu I.

stupně podal více žádosti o nostrifikaci. Není tedy pochyb o tom, že se rozhodnutí se vztahuje k jediné podané žádosti žalobce o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace u správního orgánu I. stupně. Je pravdou, že podstatné náležitosti pro individualizaci předmětného rozhodnutí mají vyplývat ze samotného rozhodnutí a nelze je dovozovat například ze spisového materiálu. Rozhodnutí však z výše uvedených důvodů v tomto ohledu obstojí.

Žalobce dále namítal nevykonatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Soud zastává opačný názor, neboť z výrokové části je zřejmé, co bylo předmětem řízení (žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice), i to, jakým způsobem o něm žalovaný rozhodl (rozhodl o zamítnutí žádosti). Nad to soud poznamenává, že výkon negativního rozhodnutí z povahy věci nepřichází v úvahu.

Soud považuje za lichou i námitku nepřezkoumatelnosti odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pro nevypořádání se s odvolacími námitkami nicotnosti v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný nerozhodoval v daném řízení meritorně, ale procesně poté, kdy zjistil existenci jiného, dříve zahájeného, řízení o téže věci. K překážce již probíhajícího řízení má přitom správní orgán povinnost přihlídnout z úřední povinnosti ve smyslu § 48 správního řádu. Žalovaný dospěl k názoru, že je v daném případě rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezákonné, neboť vzešlo ze správního řízení, které nemělo být vůbec zahájeno, neboť žalobce *přede dnem podání žádosti* ke správnímu orgánu I. stupně podal žádost o uznání téhož zahraničního vysokoškolského vzdělání k jinému správnímu orgánu a nelze vést více správních řízení o téže věci.

Soud má za to, že se žalovaný správně v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nezabýval odvolacími námitkami žalobce a přikročil ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a bez dalšího s poukazem na ust. § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení zastavil, neboť mu jiný postup zákon neumožňuje. Bylo by nadbytečné vypořádávat odvolací námitky žalobce proti rozhodnutí, které bylo žalovaným po právu zrušeno. Takový postup žalovaného by nemohl ovlivnit výsledek odvolacího řízení. Z důvodů předně uvedených soud neshledal rozpor s žalobcem zmíněnými rozhodnutími Ústavního soudu č. j. II. ÚS 435/09/2 ze dne 02. 06. 2009 a sp. zn. I. ÚS 74/06 ze dne 03. 10. 2006.

Soud nemohl vejít ani na námitku překvapivosti žalobou napadeného rozhodnutí. Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný rozhodoval na základě listinných důkazů, které byly ve spise založeny již v řízení před správním orgánem I. stupně a žalobce se měl možnost s nimi seznámit. Navíc se jednalo o listiny, *kteřé předložil sám žalobce*, tj. žádost a její přílohy. Skutečnost, že žalovaný v průběhu odvolacího řízení v rámci své úřední činnosti zjistil, že *žalobce podal* dříve žádost o uznání téhož vysokoškolského vzdělání a kvalifikace k jinému správnímu orgánu, tak není novým důkazem v daném řízení. Jedná se úkon, který učinil *sám žalobce* a nebylo tak třeba postupovat podle § 36 odst. 3 správní řád a vyzývat jej, aby se seznámil s novými podklady rozhodnutí. K tomu soud zdůrazňuje, že i tato (dřívější) žádost je listinou vyhotovenou přímo žalobcem, který znal její text a účel. O tom svědčí i jeho tvrzení obsažená v žalobě, kde nikterak nepopíral, že z jeho strany bylo podáno více žádostí o uznání shodného vysokoškolského vzdělání na zahraniční vysoké škole.

Soud neshledal opodstatněnou ani námitku nesprávného právního posouzení věci ve vztahu k existenci překážky litispendence ve správním řízení. Překážka litispendence je neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení. Vychází ze zásady, že v téže věci nelze

souběžně konat dvě řízení. Totožnost věci je přitom určována totožností práva nebo povinnosti, totožností účastníků a totožností předmětu řízení.

Soud plně přisvědčuje stanovisku žalovaného, že vedení správního řízení o první žádosti žalobce ze dne 30. 11. 2010 u Západočeské univerzity v Plzni vytváří překážku litispendence ve smyslu ust. § 48 odst. 1 správního řádu pro správní řízení o druhé (pozdější) žádosti žalobce ze dne 4. 3. 2011 u Univerzity Karlovy v Praze o uznání téhož zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace. Z ust. § 89 a násl. zákona o vysokých školách, který navazuje na Úmluvu o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v Evropském regionu, podepsanou dne 11. dubna 1997 v Lisabonu, vyplývá, že smyslem citované zákonné úpravy je umožnit absolventům zahraničních vysokých škol uznání jejich vzdělání a kvalifikace v České republice tak, aby měli stejný přístup k zaměstnání jako absolventi českých vysokých škol s obdobnými studijními programy. Jedním uznáním zahraničního vysokoškolského vzdělání je smysl a účel zákonné úpravy naplněn. Je nepřijatelné, aby totéž vzdělání bylo v České republice uznáváno vícekrát. Ani vysokoškolské vzdělání získané v České republice se neuznává navzájem mezi jednotlivými vnitrostátními vysokými školami s obdobnými studijními programy. Výkon vysokoškolského studia je v České republice podmíněn akreditací podle § 78 a násl. zákona o vysokých školách, která zajišťuje vzájemnou slučitelnost obdobných studijních programů poskytovaných vysokými školami v České republice. Vysoké školy v České republice s akreditací na poskytování vzdělání v oboru právo a právní věda musí mít obdobné studijní programy tak, aby bylo zajištěno souladné vnitrostátní vzdělání v daném oboru. Proto nelze přijmout obranu žalobce o nezbytnosti přezkoumávání jím získaného zahraničního vysokoškolského vzdělání všemi českými vysokými školami s danou akreditací.

Předmětem nostrifikačního řízení podle § 89 a násl. zákona o vysokých školách není srovnávání studijních programů zahraniční a tuzemské vysoké školy ve všech směrech poskytovaného vzdělání, nýbrž pouze v obsahově obdobném studijním programu, což jsou základní prvky vnitrostátního akreditovaného studia, které jsou v obdobných studijních programech společné všem studijním programům vysokých škol, které byly v České republice akreditovány.

Pokud je žádost žalobce podána u jakékoliv české veřejné vysoké školy, mají řízení stejný skutkový základ, a to srovnávání obsahově obdobných studijních programů, tj. společných základních prvků všech obdobných studijních programů uskutečňovaných v České republice se studijním programem oboru právo. Soud proto dospěl k závěru, že předmět a skutkový základ řízení zahájených žalobcovými žádostmi je tentýž. O totožnosti účastníků (účastníka) řízení není pochyb.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, není nicotným aktem a soud proto nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný, úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. prosince 2014

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová